

Amor richt zijn pijlen zelf

Plattelandskomedie in drie bedrijven

door

D.J. EGGENGOOR

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AMOR RICHT ZIJN PIJLEN ZELF** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **D.J. EGGENGOOR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

ALFONS BONHEUR	50 jaar
ALBERDIEN BONHEUR — zijn vrouw	45 jaar
LOBKE — zijn dochter	25 jaar
HIDDE — zijn zoon	25 jaar
TINE VAN TUTTEN	50 jaar
KOOSJE — haar dochter	20 jaar
AMOS SUDDE	40 jaar
OBADJA SUDDE zijn broer	30 jaar
CORA VAN KAMPEN	25 jaar
JAN-WILLEM GOEMOGGE	70 jaar

Dit spel kan eventueel in ieder gewenst dialect gespeeld worden.

INTERIEUR:

Gezellig woonvertrek van een gegoede boerenfamilie.

Op de voorgrond een bankstel met laag tafeltje.

Op de achtergrond een bureautje, met boekenrek waarin zich naast enkele boeken ook enige ordners bevinden.

In de vensterbank veel planten.

Aan de wand enige mooie antieke voorwerpen.

EERSTE BEDRIJF

(ALFONS zit aan het bureautje driftig te rekenen. Hij is een frisse verschijning, gekleed in sportief overhemd en moderne pantalon. ALBERDIEN is aan het stofzuigen en zingt het hoogste lied. Zij is een kordate vrouw in een luchtige zomerjapon met schort.)

ALFONS (*legt potlood neer*): Het gaat niet. Een hypotheek van meer dan 80 mile. Hidde is gek. Wat maakt dat ding een vreselijk lawaai.

ALBERDIEN: Wat zeg je?

ALFONS: Die stofzuiger maakt zo'n lawaai.

ALBERDIEN: Ik versta d'r niks van. Praat toch eens wat harder.

ALFONS (*hard*): Ik zeg dat die stofzuiger zo'n lawaai maakt!

ALBERDIEN: Ik hoor je niet omdat die stofzuiger zo'n lawaai produceert. (*gaat rustig door*)

ALFONS: Kun je hem niet afzetten?

ALBERDIEN: Hè?!

ALFONS: Ik vraag of je de stofzuiger niet af kunt zetten.

ALBERDIEN: Ik versta geen woord maar ik zal hem maar afzetten, want ik ben toch klaar. (*doet dit*) En vertel me nu maar eens wat er is.

ALFONS: Hidde met z'n loopstal! Sinds hij naar die lezing van de ABTB is geweest, praat hij over niks anders.

ALBERDIEN (*gaat zitten*): Een boer moet met z'n tijd meegaan. Stilstaan betekent achteruitgang, dat weet jij net zo goed als ik.

ALFONS: Ik ben ook altijd met m'n tijd meegegaan voorzover dat tenminste in m'n vermogen lag. En die voorlichtingslui hebben gemakkelijk praten, zij draaien tenslotte niet voor de financiële konsekwenties op.

ALBERDIEN: Als onze Hidde trouwt moeten twee gezinnen een bestaan op de "Eben-Haëzer" vinden. Tegenwoordig gaat het immers allemaal in het grote. Jij had 10 jaar geleden ook niet kunnen denken dat je vandaag een stal met meer dan 40 melkbeesten zou hebben.

ALFONS: En dan die taal van onze Hidde. Hij praat me glad van de sokken. Rationalisatie... economisch werken... zelffinanciering... Het gaat mij allemaal boven de pet. Dat leert hij op die landbouwvoorlichtingscursussen.

ALBERDIEN: Maar Navel-Willem en Pruimen-Jans hebben toch ook grote moderne loopstallen gezet. Ik bedoel... waarom zouden wij dat dan niet kunnen?

ALFONS (*maakt van zijn berekening een prop en smijt die in de hoek*)

— *driftig*): Omdat Navel-Willem en Pruimen-Jans werken met geld van de bank. Die zitten er tot hun hals toe in en als er even iets mis gaat dan zakken ze helemaal in de blubber. En dat wil ik nu juist niet. (*staat op*) Vier generaties Bonheurs hebben op de Eben-Haëzer gewoond en iedere vader heeft de hoeve onbezwaard overgedragen aan de zoon. En dat wil ik ook, Alberdien.

ALBERDIEN (*aarzelend*): En het erfdeel van mijn volkshuis dan? Dat geld staat toch maar op de bank te verzuren.

ALFONS: Die 25.000 gulden krijgt Lobke te zijner tijd. Zij moet immers een bruidsschat hebben.

ALBERDIEN: Onze kinderen zouden eigenlijk een goed huwelijk moeten doen. Een goeie partij, bedoel ik.

ALFONS (*spottend*): Dan zou het hen precies zo gaan als Zuurkool-Zwaantinus. Die trouwde ook een rijke vrouw maar ze zag eruit als een vogelverschrikker. En toen de buren zeiden, man, man, die vrouw heeft een gezicht om nachtmerries van te krijgen, antwoordde Zwaantinus doodkalm, dat kan me niks schelen, want 's nachts slaap ik en overdag werk ik op het land.

ALBERDIEN: Ik meen het serieus, Alfons.

ALFONS (*jolig — tilt haar op en kust haar*): Ik heb je indertijd niet genomen om die 25.000 gulden, maar omdat ik je zo'n tof wijf vond.

ALBERDIEN: Doe niet zo gek, ouwe knar. Wat zullen de mensen...

ALFONS: De mensen mogen gerust weten dat het met jou nog lekker vrijen is.

ALBERDIEN: Alfons, doe niet zo gek. Ik moet je iets vertellen.

ALFONS: Ben je weer in verwachting? Maar kind, dat is fantastisch, een nakomertje heb ik altijd al willen hebben.

ALBERDIEN: Alfons, wees nu in vredesnaam eens even serieus. Ik begrijp niet hoe ze jou in de kerkeraad hebben kunnen kiezen. Je zit overal grapjes over te maken.

ALFONS: Zeg me dan maar wat je op je lever hebt.

ALBERDIEN: Tine van Tutten komt hier straks theedrinken.

ALFONS (*verrast*): Tine met de gouwe tientjes? Sjonge jonge, ik wist niet dat je zo groot met haar was.

ALBERDIEN (*strijkt over tafelkleedje*): Je eh... je weet toch dat Tine een eh... dochter heeft.

ALFONS: Jazeker, Koosje van Tutten, onnozel Koosje.

ALBERDIEN: Nounou, zo onnozel is ze nu ook weer niet. (*gaat zitten—vlug*) Dat Koosje zou een goeie vrouw voor onze Hidde zijn, Alfons.

ALFONS (*kwaad*): Je lijkt wel gek, Alberdien, Koosje heeft ze immers niet alle zeven op een rijtje.

ALBERDIEN: Nu klets je uit je nek, Alfons, en dat weet je net zo goed

als ik. Ze heeft de lagere school met hangen en wurgen doorlopen. Ik zie dat helemaal niet als een bezwaar en de meeste mannen hebben een hekel aan zulke geleerde blauwkousen. 't Zijn meestal van die halve kerels.

ALFONS: Hoe staat het dan met die Cora van Kampen? Ik dacht dat het de laatste tijd nogal dik aan was met die twee.

ALBERDIEN: Ach wat, zo'n kleuteronderwijzeresje. Dat kan toch immers nooit iets worden. Als onze koe eenmaal loeit ligt zij al van schrik tegen de vlakke.

ALFONS: Maar liefde kun je niet dwingen, Alberdien. Amor richt z'n pijlen zelf.

ALBERDIEN: Maar ik kan wel proberen om die liefdespijlen in een bepaalde richting te sturen. Een moeder weet het beste wat goed is voor haar kinderen.

ALFONS: Dat is een opvatting uit de 80-jarige oorlog. En ik ben er op tegen dat jij je met dat soort zaken bemoeit. Mijn ouders hebben mij ook vrij gelaten in m'n keuze. (*spottend*) Ik had ook met een hele rijke vrouw kunnen trouwen, maar ik heb het niet gedaan.

ALBERDIEN (*nieuwsgierig*): En wat was de reden?

ALFONS: Het goeie mens was al 76.

ALBERDIEN: Wat ben je toch ook een onterik van een kerel. (*pleitend*) Maar bedenk toch eens wat voor voordelen er aan zo'n huwelijk zitten. Koosje is enigst kind en Tine van Tutten is schatrijk. Ze heeft de grootste supermarkt en galanterieënwinkel van Arkendam. En de mensen zeggen dat ze 1500 gulden heeft gegeven voor de restauratie van de kerk. Nou vraag ik je, 1500 gulden. Terwijl ze helemaal niet kerks is, ze komt er alleen maar om d'r nieuwe jurken te laten zien.

ALFONS: Je moet je scherpe tong een beetje in bedwang houden, vrouw.

ALBERDIEN: 't Is toch zeker zo. Trouwens iedereen zegt het. (*vrolijk*) Als dat toch eens waar mocht wezen, Hidde Bonheur en Koosje van Tutten, geld bij geld en grond bij grond. En ons Hidde de rijkste boer van Arkendam. En na 9 maanden een klein Bonheurtje erbij. Dan word ik grootmoeder. Stel je eens voor, Alfons, dan mag jij 's avonds met opoe naar bed. Nou, hoe lijkt je dat?

ALFONS: Wat draaf je toch weer door, Alberdien.

ALBERDIEN: En misschien wordt ons Hidde dan wel in de gemeenteraad gekozen. Want Galstenen-Gait is zo doof als een kwartel en hij valt tijdens de raadsvergaderingen gedurig aan in slaap. Toen er verleden week gesproken werd over de bouw van een bibliotheek dacht hij dat er een Eros-centrum bedoeld werd.

ALFONS: Je vergeet één ding, Alberdien. Ons Hidde zal zelf ook nog een woordje mee willen spreken.

ALBERDIEN: Laat mij nu maar m'n gang gaan, Alfons. Als ik dit huwelijk tot stand kan brengen dan mag ik later met een gerust hart zeggen: Alberdien Bonheur, je hebt niet tevergeefs geleefd.

ALFONS (*lachend*): Vrouw, vrouw, d'r is een toneelspeelster aan jou verloren gegaan. (*af*)

ALBERDIEN: Jaja, lach maar. Mijn tijd komt nog wel. (*stoft af*) Alles moet er smetteloos uitzien, want bij Tine van Tutten kun je van de vloer eten.

JAN-WILLEM (*op — grappig oud baasje, zwarte manchester broek, blauwe boerenkiel, petje op, draagt stalen brilletje, trekt aan z'n pijp, onder de arm heeft hij een dambord*): Goemogge saam.

ALBERDIEN: Goeie middag, Goemogge. Man man, ik snap niet dat je met deze warmte nog gaat lopen. Als ik niks te doen had zoals jij dan ging ik fijn in m'n bikini onder de appelboom liggen.

JAN-WILLEM: Jaja, neenee, maar ik heb weinig om in een bikini te doen, vrouw Bonheur. En mijn wekelijkse dampartijtje met Hidde laat ik mij niet ontgaan. Waar zit hij?

ALBERDIEN: Hij zal wel op het erf zijn. Ze hebben net de koeien naar een andere wei overgebracht.

JAN-WILLEM: Jaja, neenee, als het kalf verdrongen is, is de koe bedroefd, zeg ik altijd maar. (*gaat zitten — dambord op schoot*) Jullie Hidde is een fijne vent en dat deerntje waar hij mee scharrelt, nou die is ook best het aankijken waard. Als ik naar d'r kijk, dan wordt zelfs mij het bloed nog dun.

ALBERDIEN (*kortaf*): Zo'n stadse kakmedam is niks voor onze Hidde.

JAN-WILLEM: Jullie Hidde kan er aan elke vinger wel eentje krijgen. Breed in de schouders, smal in de heupen, geliefd bij de vrouwen en gevreesd bij de mannen. Net als ik in m'n jonge jaren.

ALBERDIEN: Dat zou je tegenwoordig ook niet meer zeggen, Goemogge.

JAN-WILLEM: Ik ben anders nog gloepens hemmel (= bijdehand). En wat mag wel de reden wezen dat je de kamer op een gewone door de weekse dag een goeie beurt geeft, Alberdien?

ALBERDIEN: Je bent niet alleen gloepens hemmel maar ook gloepens (= heel) nieuwsgierig.

JAN-WILLEM: Ik interesseer me voor het wel en wee van m'n burens. 't Is een soort tijdverdrijf.

ALBERDIEN: Kun je zwijgen?

JAN-WILLEM: Als het graf. Maar als het zo'n geheim is, dan kun je het beter voor je zelf behouden. D'r is een oud spreekwoord dat zegt: 't

Geheim van één, weet de Heer alleen; 't geheim van twee, weet dra iedereen.

ALBERDIEN: Ik zit er zo vol van, Jan-Willem, dat ik eigenlijk niets liever wil dan erover praten. Wacht, ik zal je iets inschenken. Een kleintje?

JAN-WILLEM: Graag! Die krijg ik niet iedere dag.

ALBERDIEN (*schenkt een borrel in*): Ik heb anders het idee dat je nog wel heel wat borrels door je keel zult laten glijden op een dag. En vele kleintjes maken één grote.

JAN-WILLEM: Maar vele groten maken ook een kleintje, hihhi.

ALBERDIEN: Foei toch, Jan-Willem, zo'n oud kereltje als jij moest eigenlijk niet meer van die rare praatjes hebben. (*zet het glas voor hem neer*)

JAN-WILLEM (*neemt teugje*): Dankjewel. Hèhè, dat smaakt. En ik moet zorgen dat ik het vlees goed in de pekel hou. Wat eh... wat wou je me ook al weer vertellen?

ALBERDIEN (*gaat zitten — opgewonden*): Straks krijg ik Tine van Tutten en haar dochter Koosje op de thee! Ik hoop toch zo dat er iets op zal bloeien tussen Koosje en ons Hidde.

JAN-WILLEM (*droog*): Brandnetels.

ALBERDIEN: Hè?! Wat bedoel je daarmee?

JAN-WILLEM: Ik zeg je dat er alleen brandnetels op zullen groeien tussen jullie Hidde en Koosje. Ze heeft immers een van de zeven heen waterdorsen en de rest heen heide plukken.

ALBERDIEN (*verongelijkt*): Maar ik dacht...

JAN-WILLEM: Wat jij dacht is mij allang duidelijk, Alberdien. Geld bij geld en grond bij grond, nietwaar? En wat dat geld betreft, nou dat kon je nog wel eens dik tegenvallen. Tine van Tutten zal haar spaarcentjes tot haar dood toe bewaren met de grimmigheid van een ouwe hofhond.

ALBERDIEN: Kletspraatjes van de mensen, Jan-Willem. Koosje is tenslotte al bijna 26 en zo langzamerhand ook aan een man toe.

JAN-WILLEM (*steekt vinger op*): Ik waarschuw je, Alberdien. Tine van Tutten is een haats en vinnig wijf, al kan ze zich ook nog zo mooi voordoen.

ALBERDIEN (*kwaad*): Jij ziet altijd het slechte in de mensen. (*zet driftig de fles weg*)

JAN-WILLEM: En jij wilt Tine van Tutten in een veel te mooi daglicht stellen, maar ik ken mijn pappenheimers. Enne... geen borrel meer, vriendelijk dank! Alles met mate zei de koopman en toen sloeg hij z'n vrouw met de ellestok. Ik ga nu Hidde maar eens opzoeken. (*mompelend af*)

ALBERDIEN (*vinnig*): Ouwe doerak. Maar ik laat door hem m'n goeie

humeur niet verpesten. *(af met stofzuiger)*

CORA *(op - gevolgd door HIDDE - Cora is een knap jong meisje, gekleed in een lange broek met T-shirt; Hidde is een goed uitziende jongeman, gekleed in een oude spijkerbroek en een verschoten overhemd)* Vreselijk, wat een temperatuur.

HIDDE: Een oude boerenzegswijze zegt: Regent het op Sinte Margriet, dan krijgen we zes weken een natte tied. Is het op Sinte Margriet droog, dan zes weken zon in het oog. En geef me nu maar eens een kusje.

CORA *(kust hem vluchtig op de wang)*: Jullie boeren hebben overal een rijmpje voor. Maar het mocht nu wel eens flink gaan regenen, alles ligt er zo dor en doods bij. Ik bedoel... voor de stand der gewassen en zo. Wat is er? Waarom lach je me uit?

HIDDE *(glimlacht)*: Alleen een onderwijzeres spreekt nog over "de stand der gewassen".

CORA: Leuk hoor, terwijl ik zo m'n best doe. Ik weet er nu al een heleboel van af. Ik ken het verschil tussen een koe en een stier en een kip en een haan en hoe ze het doen en zo.

HIDDE: Wat bedoel je met "hoe ze het doen en zo"?

CORA: Nou gewoon, je weet wel! *(ziet dan zijn lachende gezicht)* Ach jij, je houdt me voor de gek. *(enthousiast)* Je zult het raar vinden, maar ik ben gewoon dol op de boerderij. Heel wat anders dan die maffe flat in de stad. Ik zie mezelf al als boerin, zelf jam maken en ik ben dol op al die snoezige kuikentjes.

HIDDE: En laat ik nu altijd gedacht hebben dat je met hart en ziel kleuteronderwijzeres bent!

CORA: Kleine kinderen zijn heel leuk, maar om er de hele dag mee om te moeten gaan is wel een beetje teveel van het goede. Het hele jaar door maak ik herfststukjes en voorjaarsstukjes en ik spreek alleen over handjes en voetjes en plasjes doen en jasjes aantrekken.

HIDDE: En jongens die heel goed hun best doen krijgen zeker een kusje van je? *(er volgt een omhelzing)*

ALBERDIEN *(op — draagt een kleedje en op een blad drie kopjes — ze kucht drie keer nadrukkelijk)*

CORA *(maakt zich verschrikt uit de omhelzing los)*: Neem me niet kwalijk, wij waren... ik bedoel, wij wilden...

ALBERDIEN *(koel)*: Wat je buiten doet moet je zelf weten, Hidde, maar ik hou er niet van dat je zelfs je vriendinnetjes hier in huis al aanhaalt.

HIDDE: Moeder, dit is Cora van Kampen.

CORA *(vriendelijk — steekt haar hand uit)*: Zegt u maar gewoon Cora tegen me. Ik ben erg blij om nu eindelijk eens kennis met u te maken. Hidde heeft me zoveel over u verteld.

ALBERDIEN (*negeert de uitgestoken hand — kil*): Is 't werkelijk? Hidde heeft me anders nog niets over u verteld, m'n beste juffrouw van Kampen. Niet dat het me ook maar iets zou interesseren. U bent immers nummer zoveel in de rij. (*tot Hidde*) Ze lijkt een beetje op Ansje die na Ingrid kwam. Of heette ze nou Hennie? Nee, Hennie had van dat rossige krulhaar en Hennie kwam na Doortje!

HIDDE (*boos*): Moeder, wat een onzin! U weet heel goed dat...

ALBERDIEN (*vlug*): Ja, je hebt gelijk jongen. Het was niet Doortje, die kwam veel later. Het was Noortje! (*legt kleedje op de tafel en zet de kopjes erop*)

CORA (*vlug*): Wacht, laat mij u even helpen.

ALBERDIEN: Oh nee, geen sprake van. Dat doe ik zelf wel en bovendien hou ik niet van vreemden in mijn keuken. (*tot Hidde*) Hidde, trek straks even andere kleren aan, wil je?

HIDDE: Waarom, ik voel me kiplekker in deze plunje.

ALBERDIEN: Ik krijg een kennis met haar dochter op de thee en dan wil ik graag dat je er netjes uitziet. (*bij de deur*) Juffrouw van Kampen gaat zeker thuis theedrinken nietwaar? (*liefjes*) Uw naam zal ik niet gauw vergeten.

CORA: Daar ben ik blij om.

ALBERDIEN: Mijn nicht Femmechien heeft een hond die ook Cora heet. Bovendien lijkt ze een beetje op u!

CORA: Uw nicht Femmechien?

ALBERDIEN: Nee, de hond. Jaagt net zo graag op wild als u op mannen. 't Is een bloedhond. (*af*)

HIDDE: Ik begrijp er niks van. Moeder is anders nooit zo.

CORA: Ik ga er vandoor, want tante Eugenie en tante H  l  ne zullen niet weten waar ik blijf.

HIDDE: Verveelt het je niet om bij die ouwe taarten te logeren?

CORA: Welnee, het zijn lieve schatten, al zijn ze natuurlijk hopeloos ouderwets. Stel je voor, ze zijn bang dat ik m'n eer verlies hier in Arkendam. Ik hoor het tante H  l  ne nog zeggen, vanmorgen aan 't ontbijt: (*met hoge ouwe-dames-stem*) "Coralie, lieve kind, wees voorzichtig met die jongen van Bonheur. Het is een knappe jongen en erg aantrekkelijk voor vrouwen. Zelfs de meest intelligente meisjes zijn heel dom op het gebied van jongens, nietwaar Eugenie." En tante Eugenie knikte peinzend. Ik had het idee dat ze teruggedacht aan haar eigen hoopvolle jaren die verzand zijn in de troosteloze woestijn van theedrinken en eindeloze borduurwerken met als enig hoogtepunt de zondagse kerkgang.

HIDDE: Hoe hou je het vol?

CORA: Ze bedoelen het goed en ze bezorgen me ieder jaar een

onvergetelijke vakantie. *(loopt naar de deur)*

HIDDE: Heb je zin om vanavond mee te gaan naar de bioscoop? En misschien kunnen we voor die tijd gezellig een chineesje pikken.

CORA *(spottend)*: Hebben Hennie en Ansjie en Doortje en Ingrid vanavond soms geen tijd?

HIDDE: Laat je door m'n moeder niet beïnvloeden. Ze is...

CORA *(vlug)*: Daaruit moet ik dus konkluderen dat je moeder liegt?

HIDDE *(aarzelend)*: Natuurlijk... ik bedoel, ik heb vriendinnetjes gehad. Ik ben tenslotte geen Franciscaner monnik. Maar sinds ik jou ken Cora is er... nou ja, bestaat er gewoon geen ander meer voor me.

CORA: Dat klinkt als een complete liefdesverklaring.

HIDDE *(verlegen)*: Dat is het ook, Cora. *(neemt haar handen in de zijne)* Hoe zou je het vinden om boerin te worden op de Eben-Haëzer, Cora?

CORA *(ontroerd)*: Hoe ik dat zou vinden vraag je? Och jongen toch, ik zou niets liever willen. *(omhelzing)*

LOBKE *(op — vlot gekleed in broekpak — ze draagt een weekendtas)*: Goeiemiddag. *(beiden blijven "omstrengeld" staan)* Dag allemaal, ik hoop niet dat ik stoor.

CORA en HIDDE *(blijven geheel "opgaan" in hun omhelzing)*

LOBKE: Wel allemachtig, het lijken verdorie wel twee kleefdieren. *(zet weekendtas neer, handen in de zij — schreeuwt)* Hee, jullie daar, het huis staat in brand, d'r is een bom gevallen in de tuin en de douche stroomt over.

CORA *(laat Hidde langzaam los — kijkt hem dromerig aan)*: Ikke... ik geloof dat er iemand is, Hidde!

HIDDE: Wij zullen ons door niemand laten ophouden, lieveling. *(wil haar opnieuw omhelzen)*

LOBKE *(gaat vlug tussen hen beiden instaan)*: Nu is het wel genoeg. Je hebt blijkbaar helemaal geen tijd meer om je eigen zus te begroeten.

HIDDE *(verrast)*: Lobke, jij hier? *(slaat arm om haar schouder)* Lobke, mag ik je mijn verloofde, Cora van Kampen, voorstellen? Cora, dit is Lobke, m'n zuster. Ze is verpleegster in Arnhem.

BEIDEN *(geven hand)*: Prettig met je kennis te maken.

LOBKE: Dat is me wel een verrassing, Hidde. Maar laat ik jullie eerst eens even feliciteren. *(kust Hidde)* En jou heb ik hier al veel vaker in het dorp gezien, Cora. Kan dat?

CORA: Jazeker, altijd als ik vakantie heb — en dat gebeurt nogal vaak, want ik ben kleuteronderwijzeres — logeer ik bij m'n tantes.

HIDDE: Je weet wel, de dames Peperplas, die in dat kleine villaatje aan de Boslaan wonen. *(vrolijk — met damesstem)* Lieve Eugenie en

lieve Hèlène, zijt ge dicht bij of zijt ge al ver hène!

ALLEN (*lachen*)

LOBKE (*nieuwsgierig*): Weten vader en moeder het al?

HIDDE: Nog niet! En voor hen wil ik het ook nog even geheim houden.
Jij bent de enige die er van af weet.

LOBKE: Moeder zal erg met je ingenomen zijn, Cora, daar ben ik zeker van. (*Hidde en Cora kijken elkaar aan*) Wat is er, waarom kijken jullie zo!

CORA: Ik heb zoëven kennis gemaakt met jullie moeder. En ik kreeg toen het idee dat ik nu niet bepaald bij haar in de smaak viel.

HIDDE: Ik vond het ook al gek. Moeder is anders een en al gastvrijheid.

LOBKE (*gaat zitten en steekt een sigaret op*): Dan voert ze iets in haar schild, ik ken haar langer dan vandaag.

CORA: Zouden we het niet kunnen uitpraten, ik vind het zo onplezierig als iemand iets tegen me heeft.

LOBKE (*staat op*): Ons moeder moet op een andere manier aangepakt worden. Laat dat maar aan mij over. (*bij het raam*) Hee, jongens, kijk nou eens wie daar aan komen zeilen?

ALLEN (*vlug naar het raam*)

HIDDE: Asjemenou, dat is Tine van Tutten, opgetuigd als een statig fregat.

LOBKE: Met Koosje als een reddingsbootje in haar kielzog. Kijk, ze komen ons tuinpad op.

HIDDE: Dat is waar ook, moeder heeft ze uitgenodigd op de thee.

LOBKE (*peinzend*): Wat gek, moeder is anders helemaal niet zo'n theeleut.

HIDDE: Wij smeren 'm in ieder geval. Kom mee Cora, dan gaan we achterom. Nieuwsgierige Tine behoeft jou hier voorlopig nog niet te zien. (*bij de deur*) Zeg zus, voorlopig mondje dicht over... je weet wel hèn?

LOBKE: Mijn lippen zijn verzegeld.

HIDDE en CORA (*af*)

LOBKE (*dooft haar sigaret*): Een lief kind. Bovendien is ze wel tegen Hidde opgewassen. (*bel gaat*) Dat zullen moe en dochter van Tutten zijn. (*vlug af*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto